

318.

U S T A W A

z dnia 30 czerwca 1920 r.

w przedmiocie przedłużenia czasokresu przedawnienia niektórych roszczeń, objętych ustawą z dnia 26 marca 1919 r. (Dz. Pr. № 27 poz. 246).

Art. 1. Termin 30 czerwca 1920 r., wymieniony w art. 1 ustawy z dnia 26 marca 1919 r. w przedmiocie wstrzymania biegu przedawnienia niektórych roszczeń na obszarze b. zaboru austriackiego (Dz. Praw № 27 poz. 246), przesuwa się na dzień 30 czerwca 1922 r., zaś dzień 1 lipca 1920 r., wymieniony w art. 2 tejże ustawy, zmienia się na dzień 1 lipca 1922 r.

Art. 2. Ustawa niniejsza wchodzi w życie dnia 1 lipca 1920 r.

Art. 3. Wykonanie niniejszej ustawy poleca się Ministrowi Sprawiedliwości.

Marszałek:

Trąmpczyński

Prezydent Ministrów:

W. Grabski

Kierownik Ministerstwa Sprawiedliwości:

Dr. J. Morawski

319.

U S T A W A

z dnia 30 czerwca 1920 r.

o ulgach w spłacaniu zaległych procentów od intabulowanych wierzytelności tudzież zaległych podatków i danin publicznych w okręgu sądu apelacyjnego we Lwowie.

Rozszerzenie stopnia pierwszeństwa prawa zastawu dla wierzytelności odsetkowych.

Art. 1. W razie dokonania przed dniem 1 lipca 1921 roku przybicia przymusowo sprzedanej nieruchomości, korzystają z równego pierwszeństwa z kapitałem (§ 216 ust. 2 o. e.) odsetki i inne powtarzające się należności uboczne hipotecznie zabezpieczonych wierzytelności (dodatki na zarząd i t. p.), które nie zalegają dłużej niż 8 lat przed dniem dokonania przybicia. Z tego pierwszeństwa nie korzystają jednak odsetki i należności uboczne, które w dniu 1 sierpnia 1914 r. zalegały już dłużej niż trzy lata.

Umowna przemiana zaległości odsetkowych i kapitałowych na nową wierzytelność.

Art. 2. 1) Do dnia 30 czerwca 1921 r. włącznie można zaległe odsetki i inne powtarzające się należitości uboczne hipotecznie zabezpieczonej wierzytelności przemienić na podstawie umowy stron na wierzytelność kapitałową (kapitał odsetkowy) i dla niej zainstabulować prawo zastawu z pierwszeństwem równem temu, jakie ma wierzytelność główna. Postanowienie to nie ma zastosowania do odsetek i należitości ubocznych, które w dniu 1 sierpnia 1914 r. zalegały już dłużej niż trzy lata.

2) Kapitał odsetkowy nie powinien przewyższać sumy zaległości w odsetkach i należitościach ubocznych za $7\frac{1}{2}$ lat. Kapitału odsetkowego nie wolno oprocentowywać wyżej niż po 6 od sta i spłacać go należy w annuitetach albo w równych ratach półrocznych lub rocznych. Okres umorzenia nie może trwać dłużej niż dwadzieścia lat, a przy pretensjach, zainstabulowanych na nieruchomościach w tych gminach, w których sąd ma siedzibę, nie dłużej niż dwadzieścia pięć lat. Dłużnik nie jest obowiązany płacić wyższych rat na kapitał odsetkowy, aniżeli to wypada z planu umorzenia. W razie przymusowej sprzedaży nieruchomości kapitał odsetkowy staje się płatny.

Art. 3. 1) Przy pożyczkach annuitetowych można równocześnie z przemianą odsetek na kapitał odsetkowy na podstawie umowy stron także zaległe kwoty kapitału przemienić na nową wierzytelność kapitałową, którą w ten sam sposób jak kapitał odsetkowy należy hipotecznie zabezpieczyć, oprocentowywać i spłacać.

2) Wysokość przemienionej zaległości kapitałowej i odsetkowej należy podać oddzielnie. Równocześnie z wpisem nowego prawa zastawu dla przemienionej zaległości kapitałowej należy wykreślić dawne prawo zastawu w wysokości tej zaległości.

Przemiana zaległości odsetkowych i kapitałowych na nową wierzytelność na wniosek dłużnika lub wierzyciela.

Art. 4. 1) Jeżeli dłużnik wskutek wypadków wojennych nie mógł zapłacić w terminie odsetek od intabulowanej wierzytelności, a przy pożyczkach annuitetowych także zaległych rat kapitałowych, może sąd aż do dnia 30 czerwca 1921 roku włącznie na wniosek dłużnika lub wierzyciela pozwolić, aby zaległe odsetki i inne powtarzające się należitości uboczne przemieniono na wierzytelność kapitałową (kapitał odsetkowy) i aby dla niej zainstabulowano prawo zastawu z pierwszeństwem równem temu, jakie ma wierzytelność główna. Przepis ten nie ma zastosowania do odsetek i należitości ubocznych, które w dniu 1 sierpnia 1914 r. zalegały dłużej niż trzy lata.

2) Postanowienie art. 2 ust. 2 i art. 3 mają tu także zastosowanie.

3) Do rozstrzygania o wniosku powołany jest sąd, który jest właściwy do wykonania egzekucji co do zastawionej nieruchomości.

4) Jeżeli dłużnik, stawiając wniosek, nie wykazuje, że wierzyciel hipoteczny nań się zgodził, należy przed wydaniem rozstrzygnięcia przesłuchać wierzyciela (§ 56 o. e.). Koszta połączone z przesłuchaniem zwrócić ma dłużnik wierzycielowi, chyba że dłużnik pozasadownie domagał się przemiany i wierzyciel odmówił temu żądaniu, chociaż widocznie było uzasadnione. Przed rozstrzygnięciem zaś o wniosku wierzyciela należy przesłuchać dłużnika (§ 56 o. e.), jeżeli to jest możliwe bez znacznej zwłoki.

5) Od uchwały, która dozwala przemiany zaległych odsetek na kapitał odsetkowy, dopuszczalny jest środek prawny tylko o tyle, o ile ona tyczy

się oprocentowania i spłaty kapitału odsetkowego oraz kosztów postępowania.

6) Uchwałę wpisać należy z urzędu do księgi gruntowej.

7) Wniosek o przemianę przerywa przedawnienie.

8) Do postępowania wedle niniejszego artykułu mają zastosowanie przepisy o postępowaniu w cywilnych sprawach spornych.

Postanowienia wspólne.

Art. 5. Obok kwoty kapitałowej kapitału odsetkowego można przekazać z ceny licytacyjnej za nieruchomość zaległe odsetki i inne powtarzające się należności uboczne, przypadające od wierzytelności głównej i od zaległych kwot kapitałowych, przemienionych na nową wierzytelność kapitałową, dalej od kapitału odsetkowego tylko w takiej kwocie, aby te odsetki i należności uboczne razem z niespłaconą resztą kapitału odsetkowego nie przekraczały ośmiokrotnej wysokości rocznych odsetek i należności ubocznych od kwoty wierzytelności głównej, która była intabulowana w czasie wpisania prawa zastawu dla kapitału odsetkowego.

Art. 6. Prawo zastawu dla kapitału odsetkowego gaśnie z upływem dwu lat od dnia, w którym uiszczyć należało ostatnią ratę annuitetową, albo ratę kapitału odsetkowego. Wygasa prawo zastawu należy wykreślić z urzędu w księdze gruntowej.

Art. 7. O ile kapitał odsetkowy razem z niespłaconą resztą wierzytelności głównej i z doliczeniem zaległości kapitałowych, przemienionych na nową wierzytelność kapitałową, przewyższa intabulowaną kwotę wierzytelności głównej, nie może właściciel nawet wtedy rozporządzać prawem zastawu, zainstabulowanem jeszcze dla spłaconej części wierzytelności głównej, gdyby zresztą istniały warunki przeniesienia prawa zastawu na inną wierzytelność.

Art. 8. Umowy i dokumenty, mające za przedmiot przemianę odsetek i należności ubocznych na kapitał odsetkowy i przemianę zaległości kapitałowych na nową wierzytelność kapitałową, tudzież odpowiednie wpisy hipoteczne, są wolne od należności stemplowych i bezpośrednich.

Roszczenie uprzywilejowanego prawa zastawu dla podatków i danin publicznych.

Art. 9. Jeżeli według powyższych postanowień zachodzą warunki, pod którymi z ceny licytacyjnej danej nieruchomości można przekazać więcej niż trzyletnie zaległości w odsetkach z pierwszeństwem wierzytelności głównej, albo jeżeli zaległości odsetkowe przemieniono na kapitał odsetkowy za prawem zastawu, mającym pierwszeństwo wierzytelności głównej, w takich razach z ceny licytacyjnej danej nieruchomości należy przekazać podatki przypadające z tej nieruchomości, włącznie z podatkiem zarobkowym (§ 76, ust. 1 i § 123 ustawy z dnia 25 października 1896 r. Dz. Ust. P. № 220) razem z dodatkami, należności od przeniesienia prawa własności i inne z tej nieruchomości przypadające daniny publiczne, które według obowiązujących przepisów mają ustawowe prawo zastawu lub prawo pierwszeństwa, tudzież odsetki zwłoki od tych podatków i danin z pierwszeństwem, zastrzeżonem w § 216 ust. 1 L. 2 o. e., o ile nie zalegają dłużej niż ośm lat licząc wstecz od dnia dokonania przybiccia i jeżeli przybiccia dokonano przed dniem 1 lipca 1921 r. Przy należnościach od przeniesienia prawa własności wystarcza, jeżeli ostatni krok egzekucyjny w celu ściągnięcia należności przed-

siewzięto nie wcześniej niż ośm lat przed dniem przybicia, chociażby po upływie czasu, do którego prawo pierwszeństwa zresztą jest ograniczone.

Art. 10. Ustawa ta wchodzi w życie z dniem 1 lipca 1920 r. Wykonanie jej poleca się Ministrom Sprawiedliwości i Skarbu, którzy władni także będą przedłużać drogą rozporządzenia terminy końcowe w art. 1, 2, 4 i 9 niniejszej ustawy oznaczone.

Marszałek:

Trąmpczyński

Prezydent Ministrów:

W. Grabski

Kierownik Ministerstwa Sprawiedliwości:

Dr. J. Morawski

Minister Skarbu:

W. Grabski

320.

ROZPORZĄDZENIE

Ministra Spraw Wewnętrznych

w przedmiocie wykonania ustawy z dnia 20 stycznia 1920 r. (Dzien. Ust. Rz. P. № 7, poz. 44) o obywatelstwie Państwa Polskiego.

Na zasadzie art. 15 ustawy z dnia 20 stycznia 1920 r. (Dz. Ust. R. P. № 7, poz. 44) postanawiam co następuje:

Art. 1. Aż do ostatecznego ustalenia granic uważa się za obszar Państwa Polskiego w znaczeniu ustawy z dnia 20 stycznia 1920 r. (Dz. Ust. R. P. № 7, poz. 44) miasto Warszawę, województwa: warszawskie, łódzkie, kieleckie, lubelskie, białostockie, poznańskie i pomorskie, tudzież b. Królestwo Galicji i Lodomerji z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Art. 2. Osoby, przebywające na obszarze Państwa Polskiego, dzielą się na obywateli Państwa Polskiego i na cudzoziemców.

Jako cudzoziemiec traktowany będzie ten, komu nie służy prawo obywatelstwa polskiego.

Art. 3. Obywatel polski nie może być przez władze polskie uważany jednocześnie za obywatela innego państwa.

Art. 4. W myśl art. 8 ustawy z dnia 20 stycznia 1920 r. (Dz. U. R. P. № 7, poz. 44):

- 1) tryb życia osoby uważa się za poszlakowany, jeśli popełniła czyn, za który wymierzona została kara sądowa, pociągająca za sobą ograniczenie praw co najmniej dopóki to ograniczenie trwa lub jeśli zachowanie się jej albo popełniony przez nią czyn mogą być poczytywane za słuszny powód do zgorzenia lub oburzenia publicznego;
- 2) uważa się za pobyt stały pobyt dobrowolny i nieprzerwany; czasowe wydalenie się za granicę Państwa nie powoduje przerwy,